

Gemeente, de tekst die wij met de hulp des Heeren met elkaar willen overdenken, kunt u vinden in het boek van de Psalmen, Psalm 103. Psalm 103, daarvan het 13^e vers. Daar lezen we het Woord van God als volgt:

Gelijk zich een vader ontfermt over de kinderen, ontfermt Zich de HEERE over degenen, die Hem vrezen.

Het gaat in de preek van vanmorgen/-middag over Vader en kind. Over *de* Vader en *Zijn* kinderen. Dat is het thema van de preek: ***De Vader en Zijn kinderen.***

Er zijn twee aandachtspunten, twee vragen:

- 1. Wie is het kind?***
- 2. Wat doet de Vader***

Wie is kind? *Jij*... bent kind van *jouw* vader. Maar als het nu gaat over de dingen van de *Heere*, wie is *dan* het kind...? Over wie gaat het *dan*...?

Ik zal eerlijk zeggen, dan gaat het over een kind dat *verloren* is. Dan gaat het over een *verloren* zoon..., over een *verloren* dochter..., over een *verloren* jongen..., over een *verloren* meisje....

Wie was het eerste kind van God op deze wereld? Adam. Door God geschapen, gemaakt uit niets. Maar wat *deed* Adam? Hij zondigde, hij liep weg van de Heere, hij wilde niets meer met God te maken hebben. Daarom moest Adam sterven. Daarom moet ik, daarom moet jij sterven. Adam had in zijn hart geen liefde meer tot God, Zijn Schepper, Zijn Vader.

Adam had God losgelaten, *maar*... maar *God* liet Adam niet los. Hij zocht hem op. Het staat in onze belijdenis: *God* zocht hem op, toen hij al bevende van God wegvluchtte, en beloofde hem Zijn Zoon.

En door het geloof in *dat* Kind, in *die* Zoon, kon Adam (die geen kind meer was) uit enkel genade weer tot kind worden aangenomen. Hij was zijn kinderhart *kwijt*, door de zonde. Hij had het hart van een *vijand*, vol van liefde tot de zonde, en tot de grote tegenstander van God, de duivel.

Maar hij kreeg een *nieuw* hart. Met liefde tot God.

Wie deed dat? Wie maakte dat nieuwe hart, die nieuwe mens? Wie maakte hem geestelijk levend? Wie wekte zijn dode ziel op uit de dood? Wie liet hem opnieuw geboren worden? Dat was het werk van de Heilige Geest.

Wie is kind? *Jij*... bent kind van *jouw* vader. Maar als het nu gaat over de dingen van de *Heere*, wie is *dan* het kind...? Over wie gaat het *dan*...?

Over een kind dat *verloren* is..., over een *verloren* dochter..., over een *verloren* zoon....

Je kent, jongens en meisjes, die gelijkenis wel. De *verloren* zoon, hij liep weg van zijn vader.

Hij eiste zijn deel van de erfenis: Vader, geef mij het deel van het goed, dat mij toekomt.

En zo ging hij op reis, naar een *ver* gelegen land. Zo *ver* mogelijk bij zijn *vader* vandaan.

En daar heeft hij al zijn geld opgemaakt. Aldaar heeft hij zijn goed doorgebracht, levende overdadiglijk.

En, om eerlijk te zijn: zo *slecht*... als dat weggelopen kind, zo *slecht*... ben ik ook, zo *slecht*... ben jij ook, en zo *slecht*... bent u ook!

Ja, we *lijken* wel goed. We gaan naar de kerk, we lezen in de Bijbel, we luisteren op school naar het Bijbelverhaal, maar... dat *hart* van ons! In dat *hart* van ons is geen echte liefde tot God. We willen blij zijn, genieten van ons speelgoed, van ons geld, van wat we hebben..., maar *God* hebben we niet nodig.

Dat *hart* van mij, van jou, van u, dat is: slecht, liefdeloos, ja dood! Daar is geen liefde meer tot God! Dat hart is dood..., slecht..., vijandig..., dat hart... is verloren!
Jij bent een verloren jongen..., *jij* bent een verloren meisje..., *u* bent een verloren mens!

De verloren zoon, hij maakt alles op. Alles van deze tijd gaat *voorbij*. De houdbaarheidsdatum van uw geluk, van uw huis, van uw auto, van uw bankrekening, en zeker van uw beleggingsportefeuille is beperkt! Straks is alles op..., dan is alles weg...!
En als je dan geen God hebt voor je hart, als je dan geen Borg hebt voor je schuld, dan heb je niets meer..., helemaal *niets*!

En als hij alles verteerd had, toen alles op was, werd er grote hongersnood in dat land. Hij begon gebrek te lijden. De varkens hadden nog meer te eten dan hij.

En dan gebeurt er iets *wonderlijks*. Dat had hij niet verdiend. Hij doet zijn ogen open...? Nee, zijn ogen *worden* geopend. Zijn boze hart wordt *veranderd*. Er komt *leven*, er komt *verlangen* in zijn hart.

Lukas schrijft:

En tot zichzelf gekomen zijnde, zeide hij: Hoe vele huurlingen mijns vaders hebben overvloed van brood, en ik verga van honger! Ik zal opstaan en tot mijn vader gaan, en ik zal tot hem zeggen: Vader, ik heb gezondigd tegen den Hemel, en voor u; en ik ben niet meer waardig... ik ben het niet meer waardig... uw zoon genaamd te worden; maak mij als een van uw huurlingen. (dat wil zeggen: mag ik alstublieft zo dicht mogelijk bij u zijn?)

Zie je wel, jongens en meisjes, dat hart van ons dat moet *levend* gemaakt worden! Dat moet *opgewekt* worden uit de dood, zoals de Heere Jezus opgewekt is uit de dood!

Wie doet dat? Wiens werk is dat? Dat is het werk van de *Heilige Geest*.

Met Pinksteren komt de Heilige Geest, en het eerste dat Hij doet is harten van geestelijk dode mensen *levend* maken! Hij raakt vijanden in het hart. Het Woord treft de mensen, die Jezus gekruist hebben. Hun hart is vol van haat en vijandschap tegen God. Maar dan, dodelijk getroffen door Woord en Geest, geprikt in hun hart, tot leven gewekt, *dan* gaan ze roepen: wat moeten we doen om zalig te worden?!

En nu een heel belangrijke vraag: is *jouw* hart een geestelijk *dood* hart, of een geestelijk *levend* hart? Bent u geestelijk dood of bent u door de Geest van God *levend* gemaakt? Bent u wederom geboren?

U zegt: hoe kun je dat weten?

Dat ziet u aan de mannen op de Pinksterdag: Ze worden verslagen, doorstoken, geprikt in hun hart! Hun *ogen* worden geopend. Ze zien *wie ze zijn* voor God: slecht, zondig, vijandig, dood. En ze bukken..., en ze buigen... en ze breken... Hartelijk berouw en innig verdriet: ik heb *tegen God* gezondigd.

Nooit heeft iemand werkelijk op Christus gezien, zonder dit *hartelijke* berouw, zonder deze *gebrokenheid* van hart, zonder deze *belijdenis* op de lippen van het hart: Ik heb die kroon gevlochten, ik heb die beker gevuld... met mijn schuld.

Jongen, meisje: ben *jij* een kind van God? Ja, je bent kind van je vader en moeder, van pappa en mamma, maar... ben je ook een kind *van God*?

Hoe kun je dat weten?

Kijk eens in je hart? Is dat hartje van je vaak verdrietig over de zonde? Ga je vaak met dat verdriet naar de Heere toe, als je op een stil plekje alles eerlijk tegen de Heere zegt?

Eerlijk...? Niet: Heere, ik kon er ook niks aan doen. Het was echt een vergissing, een foutje. Ik bedoelde het zo goed, maar het ging per ongeluk fout... Nee, *zo* niet. Maar *zo*: *Kijk* toch, Heere! *Zo* slecht ben ik. Ik ben *zo* slecht dat eigenlijk Uw kind niet kan zijn, maar ik *kan* en wil niet zonder U verder leven! Ik wil U *zo* graag dienen, maar *hoe* moet het toch, Heere, met mijn zondige hart?! Ik hou zoveel van U, maar ik doe *zoveel kwaad!* Zegt u dat ook wel eens, ouderen? Want alles wat de kinderen geldt, geldt ook voor u! Is het zo met jouw hart, jongen, meisje? Goed blijven luisteren naar de preek, want de tekst van de preek, uit Psalm 103, zegt juist Wie de Heere wil Zijn voor kinderen die Hem zo zoeken.

Bent u, ouderen, een *kind van God*? U zegt: Nou, dat is wel *heel* rechtstreeks... Dat ben ik niet zo gewend..., daar houd ik niet zo van... En *toch* vraag ik het u. Geef eens antwoord tussen God en uw hart: *Bent u een kind van God*? U zegt: Hoe kan ik dat weten? Wat zegt onze belijdenis? Onze Dordtse Leerregels zeggen: de onfeilbare vruchten van de verkiezing zijn: een waar geloof in Christus..., kinderlijke vrees Gods..., droefheid die naar God is over de zonde..., en honger en dorst naar de gerechtigheid.... Ik begin maar bij die laatste. Kent u *droefheid* naar God over de zonde? Berouw..., innig verdriet..., innerlijke verbrokenheid..., die doet roepen vanuit de diepten tot God, omdat u *zo* gezondigd hebt? Ieder kind huilt tranen. Zonder tranen van droefheid over de zonde in uw hart, bent u geen kind..., maar een *vijand*... Kent u honger en dorst naar Christus, naar Zijn gerechtigheid? Nee, ik vraag niet of u in Hem gelooft, of u Zijn Naam noemt, of u in Hem roemt, of u Zijn Naam belijdt voor de mensen. Nee, ik vraag u of u *dit leven* kent: van armoede, van honger, van gebrek in uzelf. Want Jezus heeft gezegd: *Zalig* zijn die *honger* en *dorsten* naar de gerechtigheid! Zonder honger en dorst bent u geen *kind*..., maar een *vijand*.... Want dat is de *weg*, droefheid, honger, dorst, armoede, hulpeloosheid, verbrokenheid van hart..., dat is de *weg* waarin ook dat andere wordt geschonken, in het hart geplant door de Heilige Geest, namelijk het geloof in Christus, en de vrees van een kind.

Als u dat *niet* kent, dan... dan bent u als de *verloren oudste* zoon. En de Vader *bidt* u! Beste vrienden, *vijanden* van God. Want *dat* bent u, *zonder* verslagenheid in uw hart, *zonder* honger, *zonder* dorst, *zonder* tranen in uw hart vanwege uw schuld. Beste vrienden, vijanden van God, de Vader bidt u en zegt...: *Kom!* Is dat geen onbegrijpelijk wonder? Hij, Die u rechtens dodelijk zou kunnen treffen met pijlen van wraak, richt pijlen van liefde op uw hart, en zegt...: *Kom!* Niet: ga maar weg, Ik wil u nooit meer zien! Maar...: *Kom!* U zegt: Is dat *alles*? Ja, dat is *alles*. Een woord doordrenkt van hemelse liefde, natgemaakt in liefdetranen: *Kom!* Dat is het hardste woord van het Evangelie: *Kom*. Komt *vijanden*, komt *moordenaars*! Tot Hem die gekomen is om vijanden met God te verzoenen. Kom, *buig* toch met uw verloren leven voor God, en zeg: Ik heb tegen U gezondigd. Wees mij zondaar genadig!

U zegt: *God* moet het doen, *Hij* moet me opwekken uit de dood!
O, *misbruik* de woorden van de lokkende Zaligmaker niet!
Kom!
Verloren zoon, *verloren* dochter: *Kom*.

Het *kan* nog. Het is nog niet *te laat*. O, buk toch, buig toch! Roep toch in het verborgen voor God. Ik erken mijn schuld die U tot straf bewoog. Uw doen is rein, Uw vonnis gans rechtvaardig!

Kom! Met smeking en geweent. Met het koord van de veroordeling om de hals. Hij zal Zich over u zeker ontfermen.

Want wat staat er van die *wegloper*? Van die *doorbrenger*?

En opstaande ging hij naar zijn vader. En als hij nog ver van hem was, zag hem zijn vader, en werd met innerlijke ontferming bewogen; en toe lopende (letterlijk staat er: toe rennende), viel hem om zijn hals, en kuste hem.

Hier schittert de liefde van een ontfermende vader. *Eenzijdige* liefde van een ontfermde vader. Wij letten daar verder op in onze tweede gedachte, maar zingen eerst samen met die terugkerende, met die bukkende en buigende zondaar uit (bijv. Psalm 51:1).

2. Ons tweede aandachtspunt: Wat doet de Vader?

Jongens en meisjes, hoe begon de preek ook alweer? De preek die gaat over Psalm 103:13:

Gelijk zich een vader ontfermt over de kinderen, ontfermt Zich de HEERE over degenen, die Hem vrezen.

Hoe begon de preek ook alweer?

Wie is kind? *Jij*... bent kind van *jouw* vader. Maar als het nu gaat over de dingen van de *Heere*, wie is dan het kind? Over wie gaat het *dan*? Dan gaat het over een kind dat *verloren* is. Dan gaat het over een *verloren* jongen, over een *verloren* meisje.

Maar nu de 2^e vraag: Wie is Vader? Wat doet Vader?

U bent (als u kinderen van de Heere kreeg)... U bent vader. Ik ben vader (*uiteraard eventueel weglaten*).

Wat een zegen is dat! We mogen zeker op dit moment ook wel denken aan de broeders onder ons, die wel vader hoopten te worden, maar aan wie de Heere in Zijn onbegrijpelijke wijsheid de kinderzegen onthield. De Heere zij u, samen met uw echtgenotes, zeer genadig en nabij, en helpe u in het dragen van dat moeilijke en pijnlijke kruis.

Wij die vaders mochten worden, wat zijn we toch heel *andere* vaders dan de Vader uit psalm 103.

Bent u een echt *goede* vader...? Ook voor vaderzonden is verzoening te vinden in het bloed van Christus.

Het gaat in psalm 103 wel over een heel bijzondere Vader, over de Vader van Zijn kinderen. De HEERE, met 5 hoofdletters, de God Die Zijn Woord houdt. Dat kun je van een gewone vader, (in ieder geval van mij), niet altijd zeggen.

Wat doet deze Vader? Leest u maar mee in vers 13 en 14: *Hij ontfermt Zich over degenen, die Hem vrezen. Want Hij weet, wat maaxsel wij zijn, gedachtig zijnde, dat wij stof zijn.*

De HEERE ontfermt Zich over Zijn kinderen, over hen die Hem vrezen.

Hij *ontfermt* Zich, dat wil zeggen: Zijn hart *gloeit* van liefde, Zijn hart *brandt* van liefde, en met die brandende liefde *buigt* Hij Zich over Zijn kind.

Waar komt die liefde *vandaan*? Dat zien we zo duidelijk in de gelijkenis van de verloren zoon: vader werd *innerlijk* met ontferming bewogen.

Die jongen vroeg niet om de liefde van zijn vader. Die liefde welde op *in vaders hart*...

Dus: Die ontfermende liefde komt *uit Gods hart*. Daar begint het.

Niet bij *ons*. Dat is toch zo, u die de Heere vreest? U zegt toch niet: *Ik* had de Heere lief, en *daarom* zocht Hij mij op. *Ik* was zo goed, en *daarom* vond Hij mij?
Nee, het begint bij *God*. *God* heeft eenzijdig lief! *God* zoekt verloren mensen. *Vrij. Soeverein*.
Dat wil zeggen: Hij is ons niets verplicht.
Is dat geen reden voor u die *God* vreest, om de Heere te aanbidden? Waarom was het op mij gemunt?

Wat *doet* een Vader die Zich ontfermt over Zijn kinderen? Denk eens mee, jongens en meisjes? Wat *doet* pappa?
Als je nog heel *klein* bent, als je nog een *baby* bent, dan *draagt* hij je. Hij houdt je *vast*, in zijn armen. Hij drukt je aan zijn *hart*.
Hij wordt niet boos, omdat je jezelf niet kunt helpen.
Zo draagt de HEERE, als de trouwe Verbondsgod, zijn zwakke kinderen.
Ze hebben gebrek aan *alles*. Dat is een teken van het *kindschap*...! En Hij *draagt* hen.
Ze *weten niet* hoe ze bidden moeten, als ze in het verborgen hun hart voor de Heere openleggen. Dat is een teken van het *kindschap*...! En Hij *draagt* hen in hun gebeden, in hun woordeloos zuchten.
Ze *weten de weg niet*. Dat is ook een teken van het *kindschap*...! En Hij *draagt* hen. Nee, niet direct naar het einddoel, maar op de weg Die Hem goed dunkt.
Ze *worstelen*. Dat is een teken van het *kindschap*...! Is de *Heere* begonnen in mijn leven, of ben ik *zelf* begonnen? *Mag* ik wel aan het Avondmaal gaan? En Hij *draagt* hen in Zijn armen, op Zijn tijd, Zelf aan Zijn tafel.
En als Gods kinderen *zwak* zijn naar het lichaam, door langdurige ziekte uitgeput, en als hun gebeden door verwarde en vergeetachtige gedachten slechts zuchten Zijn naar boven, naar het Vaderhuis, dan *weet* Hij wat maaksel wij zijn, gedachtig zijnde dat wij *stof* zijn. En Hij *draagt* Zijn oude en zieke kinderen in Zijn armen, en drukt ze aan Zijn hart.

Vader draagt zijn kinderen! Vader *leert* zijn kinderen ook. Nee, niet als een meester of juf, maar als een *vader*. Als jij iets niet begrijpt, dan wordt pappa niet gelijk boos. Nu wordt een lieve juf of meester ook niet direct boos, maar het is *toch anders*. Pappa legt het uit, zegt het nog een keer op andere manier, en *nog* een keer, al is het *10x*, of wel *20x*.
Zo *leert* de Heere Zijn onwetende, en vooral ook *hardleerse* kinderen.
Ze *vragen*: Heere, leer me toch, de betekenis van Uw lijden, van Uw sterven, Uw dood, Uw opstanding, van Pinksteren ...? *Vragen*, dat is een teken van het *kindschap*...! Niet alles *weten*, maar alles *vragen*!
En Hij *onderwijst* hen: 1x, 2x, 10x... Want hoe vaak heeft de Heere u, kind van God, in het Heilig Avondmaal al niet gewezen op de betekenis van Zijn lijden: *Ik voor u*?
En kunt u het in eigen kracht geloven? Ja? *Altijd*? Zonder probleem? Dat is *geen* teken van het *kindschap*. De Heere moet Zijn kinderen in wijsheid, *steeds weer opnieuw*, leren en onderwijzen.

Wat doet een vader nog meer? Nou, soms zijn kinderen heel erg *vervelend*. Dat was ik vroeger ook. En, dat geldt *ook* de kinderen van God.
Het kan zijn, en het is vaak zo, dat zij in liefde *vermaand, terechtgewezen* moeten worden. Dat is *ook*, ja dat is *juist* ook: ontfermende liefde!
Hoe doet de Vader dat? Iedere goede vader weet precies hoe hij zijn kind het beste in liefde kan terechtwijzen. Zo weet de Heere ook precies, als geen ander, hoe Hij Zijn kind in wijsheid en met liefde terecht kan wijzen.

Wat doet vader nog meer? Kinderen *vallen*. Gods kinderen *vallen* in zonde.

Kinderen vallen. Stoere, hard rennende jongens. Maar dan opeens... Au! Oh, een gat in mijn broek, tranen in de ogen: 'Pap, ik heb bloed. Ik ben gevallen'.
En wat zegt pappa? 'Kom maar, kom maar bij mij'. En hij droogt je tranen.
Laten we, kinderen van God, als we in zonde vallen, toch niet *bang* zijn om *terug* te keren tot God. 'Heere, vergeef mij al mijn zonden, die Uwe hoogheid schonden? Tegen U, U alleen heb ik gezondigd en gedaan dat kwaad is in Uw oog? Gezondigd tegen een goeddoend God! Komt toch terug met smeking en berouw, en houdt in gedachten wat staat in Psalm 103, kijkt u maar mee vanaf vers 8:

*Barmhartig en genadig is de HEERE, lankmoedig en groot van goedertierenheid.
Hij zal niet altoos twisten, noch eeuwiglijk den toorn behouden.
Hij doet ons niet naar onze zonden, en vergeldt ons niet naar onze ongerechtigheden.
Want zo hoog de hemel is boven de aarde, is Zijn goedertierenheid geweldig over degenen, die Hem vrezen.
Zo ver het oosten is van het westen, zo ver doet Hij onze overtredingen van ons.
Gelijk zich een vader ontfermt over de kinderen, ontfermt Zich de HEERE over degenen, die Hem vrezen.
Want Hij weet, wat maaksel wij zijn, gedachtig zijnde, dat wij stof zijn.*

Wat doet een vader nog meer?

Kinderen *zondigen!* Net als grote mensen. Kinderen zondigen, tegen pappa en mamma..., tegen de meester..., de juf..., kinderen zondigen tegen God...! Net als hun vaders en moeders, van wie ze het geleerd hebben...

Waarom ontfermt de Heere Zich toch *eens* en *altijd* maar *weer* over Zijn zondigende, weggelopen en altijd maar weer weglopende kinderen?

Er is maar *één* reden. We zullen het *nooit* kunnen begrijpen. *Innerlijke ontferming. Eenzijdige* liefde, die opwelt uit de bron van vrije, soevereine ontferming.

Gods kinderen zijn echt niet *beter* dan andere mensen. We zijn *slechter*. We zijn vele malen slechter. We behoren bij de allerslechtsten. Maar *vrije, onverdiende* genade zocht ons op, als vijanden..., als misdadigers..., als moordenaars van de Gekruisigde...

En in die vrije, soevereine ontferming gaf God *Zijn Kind, Zijn Eniggeboren Zoon*. Voor zulke weggelopen en altijd maar weer weglopende kinderen. In *vrije* ontferming gaf de Vader Zijn *Enig-geliefde Zoon*.

En in al Zijn zondaarsliefde gaf de Zoon *Zichzelf*. Hij gaf *alles* wat Hij had. Zijn leven, Zijn bloed. *Alles*. Toen Hij Zich vrijwillig liet *verlaten*, door deze innige en hartelijke liefde van Vaderlijke ontferming. Vrijwillig deed Christus, als Borg voor Zijn bruidskerk, afstand van de liefde van Zijn Vader, toen Hij uitriep: Mijn Vader...? Nee, Mijn *God*, Mijn *God*, waarom hebt Gij Mij *verlaten*?

Welke ontfermende vader verlaat zijn kind? *Deze Vader! Vol* van ontferming!

Verlaat Zijn Zoon! Zijn enig-geliefde Zoon! Om *vijanden* met God te verzoenen!

Verlaten door Zijn Vader, opdat *Godverlatende, weggelopen* en *weglopende* Adamskinderen opnieuw tot kinderen aangenomen zouden kunnen worden, en nimmermeer door God verlaten zouden worden.

Verlaten door de liefde van Zijn Vader... voor *wie*? Voor mensen als *Petrus*, die zei: Ik ken de Mens niet. De *Mens*, Die me zoveel leerde, Die me zo liefgehad heeft. Ik heb *niets* met Hem! En *zo* was het ook. Het is ook *andersom*. Hierin is de liefde, schrijft Johannes later, niet dat *wij Hem* liefgehad hebben, maar dat *Hij ons* liefgehad heeft, en Zijn Zoon gegeven heeft tot een verzoening voor onze zonden.

Ik heb u liefgehad, Petrus, en daarom heb Ik Mezelf gegeven. Voor zo'n vloeker, voor zo'n wegloper.

Wat *doet* de Vader? *Hoe ontfermt* de Vader Zich over de Zijnen?

Ik zei het u al: door hen *levend* te maken, in het uur van de wedergeboorte.

Door hen te *leren*. Alles wat een kind leren moet. En Hij leert hen, met het geduld en de wijsheid van een Vader.

Hij leert hen *begrijpen*, wat het *betekent*: genade. Wat het betekent: ik heb niets verdiend.

Hij leert hen *kennen*. Hij leert hen *zichzelf* kennen. Als... onverbeterlijke zondaren. Diep verloren in zichzelf, onbekwaam tot enig geestelijk goed en geneigd tot alle kwaad.

Hij leert hen *God* kennen. De *heilige* God, zonder enige smet, zonder zonde. De *rechtvaardige* God, Die de zonde wel moet straffen. Maar Hij leert hen ook iets van die andere deugden van God, zoals ze hier staan in Psalm 103: Barmhartig en genadig is de HEERE, lankmoedig en groot van goedertierenheid.

En wat is het gevolg? Gods kinderen gaan de Heere *vrez*en. Ze gaan de Heere niet beschouwen en aanspreken als hun vriend of hun buurman, nee, ze gaan de Heere *vrez*en. Dat wil zeggen, enerzijds diepe *hoogachting* en blijvende *eerbied* voor de hoge en heilige God, en tegelijkertijd is er ook in hun hart die *liefde*, als van een kind tot Zijn Vader.

De Heere leert Zijn kinderen *Wie de Heere Jezus is*. Zaligmaker van zondaren. Iemand Die vijanden liefgehad heeft. Die alles gaf, Die Zichzelf gaf, om vijanden met God te verzoenen. De Vader leert Zijn kinderen *lopen*. Weg van de zonde. De zonde verlaten. De Heere dienen, en volgen in alles.

De Vader leert Zijn kinderen *praten*. Vroeg of laat zal het er toch van komen. Zo maar een enkel en eenvoudig woord: hoe goed het is om de Heere te *vrez*en, 't allerhoogst en eeuwig Goed.

De Vader *helpt* Zijn kinderen overeind, als ze in zonde vallen. Hij *wijst* ons in liefde *terecht*, Hij *droogt* onze tranen

De Vader *troost*. Hij troost het hart dat schreiend tot Hem vlucht. Het zijn niet de groten, de zelfverzekerden die getroost worden, het zijn *treurenden*. Zoals Jesaja het opgeschreven heeft uit de mond van de Heere Zelf: Als een, dien zijn moeder troost (dat wil zeggen, zoals een kind door zijn moeder getroost wordt), also zal Ik u troosten; ja, gij zult te Jeruzalem getroost worden.

Hij spreekt in onze ellende, in onze hulpeloosheid, in onze verlorenheid, in onze worsteling zachte *woorden van troost*, die ons hoop en moed geven. Zoals de dichter gezongen heeft: Dit is mijn troost in mijn ellende, want *Uw toezegging* heeft mij levend gemaakt.

Zo draagt de Vader Zijn kinderen door dit leven. *Soms* lopen we aan Zijn zij. *Soms* rennen we vooruit... en we vallen. En Hij raapt ons op, telkens weer opnieuw.

En in de moeilijkste tijden worden we *gedragen*. Het zijn de tijden, waarin de Geest van de Vader ons leert zeggen..., het is maar één woordje...: Abba..., Vader....

Een woord *vol* van onuitsprekelijk *verwondering*. Ik *begrijp* het niet, maar door genade weet en geloof ik, dat *U, om Uw Zoon, om Uw kind, Vader* wilt zijn van deze wegloper!

Kindschap, Vaderschap, we zullen nooit begrijpen.

Misschien zegt u: *waarom mis ik zo* de troost van dat kindschap, de troost van dat Vaderschap?

Ja, ik kan dat wel begrijpen... Dat God *Vader* wil zijn van zulke weglopers, dat Zijn hart brandt van ontferming, dat is nooit te begrijpen. Maar dat kan me nog wel eens tot troost

zijn... Maar dat kindschap... Dat ligt zo *verzondigd*. Ik ben het *niet waard*, om Zijn kind genoemd te worden...

Waarom mis is zo de troost van het kindschap? Van het Vaderschap van God?

Mag u vragenderwijs een drietal zaken voorleggen?

Is het misschien omdat u zo weinig oog hebt voor die *eenzijdige liefde van de Vader*? Want de troost ligt ook niet in de eerste plaats in het *kind*-schap. De troost ligt in de eerste plaats in het *Vaderschap*.

Het is, kinderen van God, niet zo dat u -in de eerste plaats- Hem liefhebt en Vader wilt of durft noemen en dat Hij *daarom* ook Vader wil zijn...

Nee, *Hij wil Vader zijn*, Hij *is* Vader van al Zijn kinderen. En *daarom* mag u zeggen, u die God vreest, dat *u Zijn kind mag zijn*..., omdat *Hij Vader wil zijn*...

Waarom mis ik zo troost de troost van dat kindschap, de troost van dat Vaderschap?

Is het misschien omdat u zo weinig oog hebt voor troost vers 14: *Want Hij weet, wat maaksel wij zijn, gedachtig zijnde, dat wij stof zijn*.

U bent Hem nog nooit tegengevallen. Hij *wist* wie u was, Hij *weet* wie u bent, Hij *weet* wie u blijven zult. En *desondanks* wil Hij Vader zijn van al de Zijnen. *Desondanks* heeft Hij ons hartelijk lief.

Waarom mis ik zo troost de troost van dat kindschap, de troost van dat Vaderschap?

Zou het misschien kunnen zijn (ik begrijp dat wel, maar toch...) dat u te voorzichtig en te twijfelmoedig bent, waarmee u de Heere juist heel veel verdriet doet?

Want wat doet het een vader pijn. Nee, niet als een kind zegt: *vader, pa, ik hou niet van u*.

Ach, morgen is het weer anders. Morgen zegt datzelfde kind: *sorry pa, ik bedoelde het niet zo, ik hou juist wel van u*. Ja, dat is nu precies menselijke liefde.

Maar wat doet het een vader pijn, als een kind zegt: *Pa. Houdt u wel echt van mij? U houdt niet van mij!*

Laten we de Geest van de Vader geen verdriet doen, laten we de Geest niet bedroeven. Het kindschap valt altijd weer zo tegen, maar bedroeft het Vaderschap toch niet.

Laten we het maar eenvoudig laten bij: *Vader, ik ben het niet waard om uw kind genoemd te worden, maar zonder U kan ik niet!*

God de Vader *draagt* Zijn kinderen (klein en groot) *door* dit leven, *uit* dit leven.

Soms lopen we aan Zijn zij. *Soms* rennen we vooruit. We vallen en worden toch weer opgeraapt. En in de moeilijkste tijden worden we *gedragen*.

En aan het eind van de reis worden we opnieuw... *gedragen*.

Zijn dit immers niet de woorden geweest van de Heere Jezus, nog voor Hij heengegaan is?

In het huis Mijns Vaders zijn vele woningen; anderszins zo zou Ik het u gezegd hebben; Ik ga heen om u plaats te bereiden. En zo wanneer Ik heen zal gegaan zijn, en u plaats zal bereid hebben, zo kome Ik weder en zal u tot Mij nemen, opdat gij ook zijn moogt, waar Ik ben.

Hoort u het? Hij zal Zijn kinderen *tot Zich nemen*. Hij zal ze *dragen* in Zijn armen, dwars door de dood, naar het huis van de Vader.

Ziet u daar wel eens naar uit? Kinderen van God, armen, hongerigen, treurenden? Nee, u zult het niet zo maar durven zeggen, maar is het *soms* in het verborgen toch niet uw verlangen voor de Heere? Ik zal dan gedurig bij U zijn, in al mijn noden, angst en pijn, U al mijn liefde waardig schatten, omdat U mijn rechterhand wilde vatten?

Dat *verlangen*, misschien wel door de tranen van uw twijfel heen, is toch *ook* een teken van het *kindschap*...

Kind van God, *leeft* u met dat verlangen? Ik ben, o Heere, een *vreemdeling* hier beneden?
't Blij vooruitzicht dat mij streelt, ik zal ontwaakt Uw lof ontvouwen, U in gerechtigheid aanschouwen, verzadigd met uw Goddelijk beeld?

Ja, *dat* is ons verlangen. Daar zien we naar uit. Dan zijn we *verlost*, van alle moeite, van alle verdriet, van alle zorg, van alle twijfel. Dan zijn we *verlost* van het lichaam van de zonde. Dan zijn we de zonde kwijt, voor altijd.

Dan zijn we *thuis*, voor eeuwig *thuis*.
In het *Vaderhuis*.

AMEN

Wamena, Indonesië, 2011
© J. IJsselstein